

Zformování Země

hudba: Yanwe Lindamen
text: Tuilindo Neldorion; překlad: Laisi Finwen

♩ = 112

verze A1:

1. Jiskřička v jisker oce-á-nu, tak drobounká, tak ne-pa-tr-ná, jen
5. A už pomaličku žár svůj proměňuje, šatem teplé hlí-ny du-ší za-ha-lí —
8. Třpyt krystalků, nit-ky zářivého kovu, sí-ně pl-né proměn skalních krajkoví —

Tvůr-ce sám zná je-jí ce-nu, jen On ví, jak je požehnaná.
ho-ra-mi a kop-ci roucho do-pl-ňu-je, stálost svou a věrnost vtělí do ská-ly. 6. sl. »» B1
u-vi-dí jen ten, kdo umí stále znova hledat to, co povrch sotva na-po-ví. »» konec

konec: u-vi-dí jen ten, kdo umí stále znova hledat to, co povrch sotva na-po-ví —

verze A2:

2. Jedinečná ja-ko nesčíslné ji-né, nenápadná krá-sou něžně zastřenou,
jenom ona sama domovem se stane jenom v jejím klíně srdce spočinou.

verze B1:

3. Hle, jak jen ho-ří, žá-ru pl-ná, o-hni-ště do-mů ne-zro - ze-ných
6. Jen skrytě ted' skvost srdce sví - tí, — jen tomu, kdo se dívat u - mí —

po okraj lás - kou na-sy-ce-ná, z niž bude sytit to-lik ji - ných —
jen tvrdost nyní leckdo cí - tí — ' než zti-ší se a po-ro - zu - mí —

verze B2:

4. Všechno se pl - ní pís-ní je - jí té duše ve své něze na-hé —
7. Jen skrytě mnoho krásy je - jí — ' zdobí krá-lov-nu za-ha - le-nou,

o-či všech k ní se o-bra-ce - jí, neboť už ny-ní tu-sí mno-hé —
jen těžká práce ob-je - ví ji v záhybech rou - cha u-ta-je-nou.